

BÁC ÁI ĐỐI VỚI CÁC ĐẰNG LINH HỒN

Câu chuyện xảy ra tại thành Roma vào năm 1620. Một thanh niên - tạm gọi Antonio - sống phóng túng và vô độ. Tính tình cộc cằn vũ phu khiến anh bị nhiều người oán ghét và trở thành kẻ thù chống lại anh. Họ hòa nhau tính chuyện thủ tiêu anh.

Thế nhưng, giữa cuộc sống "dao búa" và ăn chơi trác táng ấy, anh Antonio vẫn giữ nguyên một thói quen lành thánh. Đó là việc anh thường xuyên xin lễ cầu cho các Đẳng Linh Hồn trong Lửa Luyện Ngục. Anh đặc biệt có lòng thương xót các ngài. Anh muốn cứu giúp các Đẳng Linh Hồn sớm được giải thoát khỏi nơi Đền Tội. Chính nghĩa cử bác ái đó đã cứu sống anh, cả hồn lẫn xác.

Một buổi tối, Antonio có chuyện phải đi về thành phố Tivoli, cách Roma khoảng 40 cây số về hướng đông bắc. Anh đi nhưng không biết mình đi vào hang kẻ thù. Bởi vì, kẻ thù biết rõ Antonio sẽ đi về hướng ấy, nên họ phục kích để giết anh. Họ núp trong một rừng cây nhỏ, mang đầy súng hỏa mai, chờ đợi giây phút Antonio đi ngang qua đó ..

Antonio cỡi ngựa bình thản nhắm thẳng hướng Tivoli. Khi gần đến nơi, anh bỗng trông thấy xác chết của một tử tội bị treo trên cây sồi. Động lòng trắc ẩn, anh cho ngựa dừng lại, đọc vài kinh cầu cho Linh Hồn kẻ quá vãng đáng thương. Bỗng chốc, tử thi hồi sinh, động đậy rồi rơi cái bịch xuống đất. Chưa hết, người chết từ từ tiến lại gần Antonio. Antonio thất kinh hồn vía đứng im như bị trời tròng. Người chết cầm lấy dây cương, bảo Antonio hãy xuống khỏi ngựa và đứng yên đó, chờ ông ta.

Antonio vô cùng ngạc nhiên, nhưng không hỏi lý do. Anh ngoan ngoãn xuống ngựa và giao cương ngựa cho người chết. Người chết lên yên và thúc ngựa chạy nhanh! Vừa tới khúc quẹo, bỗng có tiếng đạn bay vèo vèo. Những kẻ thù của Antonio bắn đạn hỏa mai xối xả vào tử thi khiến tử thi ngã gục và rơi khỏi ngựa. Trông thấy người cỡi ngựa té xuống đất, những kẻ bắn vội cao bay xa chạy. Họ nắm chắc đã giết chết Antonio!

Đứng xa xa, Antonio chứng kiến cảnh người chết lồm cồm đứng dậy và leo lên ngựa. Tử thi quay ngựa trở về chỗ Antonio đang đứng run lập cập và nói:

- Anh vừa nghe rõ những tiếng đạn hỏa mai nổ! Đó là tiếng đạn dành cho anh. Đúng ra anh rơi xuống hỏa ngục rồi! May mắn thay, các Đẳng Linh Hồn nơi Luyện Ngục đã van xin được THIÊN CHÚA, Ngài cho phép tôi đến cứu sống anh, cả xác lẫn hồn, trong giờ phút nguy hiểm tội cùng này! Anh hãy ghi khắc công ơn trời bể ấy, bằng cách tiếp tục cầu nguyện cho các Đẳng Linh Hồn, và còn hơn thế nữa, bằng cách thay đổi lối sống của anh.

Nói xong, tử thi trở lại chỗ cũ: treo lủng lẳng trên cây sồi. Về phần Antonio, khỏi cần phải nói, anh hoàn toàn hoán cải, thay đổi hẳn lối sống. Một thời gian ngắn sau đó, anh xin gia nhập một dòng tu và sống thánh thiện cho đến khi qua đời.

Câu chuyện trên minh chứng lời quả quyết của thánh Léonard de Port-Maurice (1676-1751):

- Các Linh Hồn phúc lành mà anh chị em cầu nguyện, hy sinh, làm việc thiện để xin ơn giải thoát các ngài khỏi Lửa Luyện Hình, sẽ từ Trời Cao xuống trần gian, để giúp đỡ hộ phù anh chị em trong những công việc thuộc đời này

cũng như trong đời sống thiêng liêng.

Về phần thánh Augustino (354-430), ngài thường nói:

- Tôi luôn luôn nhớ cầu nguyện cho các người quá cố, để một khi các vị ấy được vào hưởng vinh quang muôn đời, đến phiên các ngài, các ngài sẽ nhớ cầu bầu cho tôi trước tòa THIÊN CHÚA Nhân Lành.

... "Làm thế nào giữ được tuổi xuân trong trắng? Thưa phải tuân theo lời Chúa dạy. Lạy Chúa, con hết dạ kiếm tìm Ngài, xin chớ để con làm sai mệnh lệnh Chúa. Lời Chúa hứa, lòng con ấp ủ, để chẳng bao giờ bội nghĩa bất trung. Lạy Chúa, con dâng lời ca tụng, thánh chỉ Ngài, xin dạy cho con. Mối con hằng nhắm đi nhắc lại, các quyết định miệng Ngài phán ra. Tuân theo thánh ý Ngài, con vui sướng hơn là được tiền rừng bạc bể. Con sẽ gẫm suy huấn lệnh Chúa truyền, đưa mắt nhìn theo đường lối Chúa. Con vui thú với thánh chỉ Ngài chẳng quên lời Ngài phán" (Thánh Vịnh 119, 9-16).

(Jacques Lefèvre, "Les Âmes du Purgatoire dans la vie des Saints", Editions Résiac, 1995, trang 41-42)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt